

Rachel Abbott

ŠEŠTASIS
LANGAS

Prologas

Naktis buvo kaip ir daugelis kitų naktų kelias pastarąsias savaites, ir žvelgdama į siaurą, šią priešaušrio valandą vis dar tamsią gatvę iš antro aukšto lango ji pagaliau pripažino, kad ilgiau taip gyventi negali.

Tarpuose tarp pastatų ieškodama žvaigždžių pakėlė akis, bet Mančesterio centre dangus niekad nebūna visiškai juodas, skliautą teršia nesuskaičiuojami gatvių žibintai ir ryškios parduotuvių vitrinos. Nenutrūkstamas eismo ūžesys atrodė kaip foninė muzika, kurią ji jau seniai išmoko perkošti, tačiau miegas ir vėl ją aplenkė, juk niekada nežinai, kada numirėlių riksmas praplėš tylą ir sutrupins tariamą ramybę.

Pirmoji atsikrausčiusi į šio ką tik renovuoto pastato šiaurinę sparną moteris mėgavosi vienatvę ir beveik pajuto apmaudą, kai žmonės pamažu ėmė keltis į butus jos pusėje, o pietinis sparnas faktiškai liko tuščias. Galbūt reikia labiau pasistengti susidraugaut su kaimynais, paklausti, ar jie taip pat girdi balsus. Tik buvo įsitikinusi, kad liks nesuprasta. Naujakuriai tikriausiai nežino, o gal ir nenori žinoti šio pastato istorijos, kuri taip smarkiai žavėjo ir šurpino ją.

Moteris sugniaužė ant krūtinės juodą turmalino pakabutį, skirtą apsaugoti nuo to, kas vyksta šiame kambaryje. Jautė aplinkui save dvasias — vaikų, kurie čia gyveno ir mirė. Devynioliktime amžiuje šis pastatas buvo nuomojamas vargšams, kurie netilpo Naujojo Tiltlo gatvės prieglaudoje, ir dabar, neabejojo ji, tos nelaimingos pasiklydusios sielos aplink ją bando kažką pasakyti.

Ji traukia mirusiuosius. Žinojo tai, kiek buvo gyva, tik niekas ja netikėjo. Tačiau šį kartą, deja, suprato, kad vaikai kažko iš jos nori ir ji negali jiems padėti.

Iš pradžių ji išgirdo juoką — vos pagaunamą aidą linksmo balselio, nuskardensio jos svetainėje. Nesutriko. Net nusišypsojo. Bet po kelių dienų juokas virto rauda, širdį draskančiu kūkčiojimu, — norėjosi ištiesti ranką ir paglostyti vargšą vaikėlį. Ji girdėjo ne vieną balsą. Per tas kelias savaites skambėjo keli atskiri balsai, visada prasidedantys juoku ir pasibaigiantys ašaromis.

Tiktai ilgos valandos tarp saulėlydžio ir aušros būdavo keistai tylios, tikriausiai dvasios ilsėdavosi. Tuo metu moteris klaidžiodavo po butą, negalėdama nuraminti tarp sienų įkliuvusių sielų.

Moteris vėl palietė pirštais turmalino amuletą, siekė ranka patrinti ant stalo dubenyje gulintį glotnų mėlyną angelito* rutulį, kristalą, kurį atsirinko iš savo branginamų akmenų, kad padėtų bendrauti su angelais. Bet rutulys neveikė, o pastangos užmegzti ryšį, išvaduoti šių vaikų sielas iš nelaisvės sekino jos energiją.

Metas palikti juos su savo sielvartu.

Už penkiolikos mylių į šiaurę nuo Mančesterio, saugodamasis dulksnos, kuri merkė jau antrą dieną, Bernis Grėjus pakėlė kelininkų žalios spalvos striukės gobtuvą. Lietaus jis nepaisė, beveik nepastebėjo jo. Ir be dulksnos turėjo apie ką galvoti.

Kaire ranka švelniai truktelėjo pavadėlį. Naujoji jų au-

* Dar vadinamas anhidritu. (Čia ir toliau — *vert. past.*)

gintinė, dukrai padovanota prieš dvi savaites kaip ilgai laukta Kalėdų dovana, pasivaikščioti traukdavo mieliau nei šeiminkė. Prieš dvi minutes Zeina džiaugsmingai straksėjo, malėsi tarp kojų. Bet šiltoje virtuvėje. Išėjusi į lauką tikriausiai apsigalvojo.

Nuo to Kalėdų ryto, kai atkeliavo Zeina, Bernis ėmėsi pareigos pavedžioti šunį. Net jei nebuvo nė šeštos ryto, jis jautė, kad pasivaikščiojimai jam į naudą, nors ratuką sukdamo nedidelį, kol šunytės kojos nesustiprėjo. Dažniausiai Bernis tai vertino kaip pasirengimą laukiančiai dienai. Ir galėjo sutelkti dėmesį į nuolatinį nerimą, kuris jo nepalikdavo nė sekunde.

Tačiau šį rytą jis galvojo apie pokalbį su dukra Skarlete. Na, ne visai pokalbį. Labiau kaltinimą, ir reikėjo sugalvoti, kaip pataisyti situaciją.

— Einam, Zeina, — tyliai pašaukė jis, vesdamas mažytę labradorę įprastu maršrutu: palei gatvę, takeliu prie bažnyčios, į skersgatvį ir atgal namo. Užtrukdavo ne daugiau kaip ketvirtį valandos ir dar niekad eidamas nieko nesutiko — metas ankstyvas, oras žvarbus ir drėgnas.

Jis pasuko į taką ir pakėlė galvą į išryškėjantį bažnyčios bokštą tamsiai mėlyname danguje, kuris dar negreitai prašviesės. Ėjo žiūrėdamas po kojomis, vengdamas didžiausių balų, per kurias džiugiai turseno Zeina, jau apsipratusi su šalčiu, o jos naujintelis atkaklis su mėlynomis LED švieselėmis atsispindėjo juodame vandenyje.

Berniui teks nuspręsti, ką pasakyti Skarletei — kaip atsakyti į jos klausimus. Akivaizdu, ne visai tiesą. Bet buvo įsitikinęs, kad suras dukrai priimtina paaikškinimą, atmieštos tiesos variantą, kurį suvoktų trylikametė. Kai tą rytą pamatė jos veidą ir išgirdo pasibjaurėjimą balse, suspaudė vidurius.

Skarletės jis negali prarasti. Žinojo, kad pasirinkimo neturi. Teks susitaikyti su pasekmėmis.

Bernis įsuko į siaurą skersgatvį, kuris vedė atgal namo. Vienos juostos gatvelė, įrėminta kalkakmenio sienų iš abiejų pusių, virsdavo vėjo tuneliu, todėl jis šiek tiek palenkė galvą prieš vėją, kad ne taip purkštų į akis. Pažvelgė žemyn į Zeiną ir nusišypsojo. Permirkusiu kailiuku ji priminė paskendusią žiurkę. Kol žiūrėjo, kalytė pakėlė galvą ir pastatė ausis. Sustojo.

— Einam, Zeina, — garsiau, kad per vėją išgirstų, pasakė jis. — Reikia eiti toliau.

Ką šunytė išgirdo? Stovėjo galvą pakreipusi į šoną, bet tik jį supančią tamsą užliejus neryškiai šviesai Bernis suprato, kad priekyje skersgatvį užtvėręs automobilis. Jis lėtai riedėjo prigesintais žibintais, kurių šiltą geltoną šviesą atspindėjo balos ant grindinio.

Bernis pakėlė galvą ir atkišo delną, prašydamas vairuotojo sustoti. Nebuvo nė žolės apaugusio kelkraščio, kur galėtų užlipti ir jį praleisti, nei vartelių, pro kuriuos galėtų prasmukti.

Automobilis sustojo maždaug už dešimties metrų. Bernis linktelėjo dėkodamas, vildamasis, kad vairuotojas mato jo veidą iš po žaliosios striukės gobtuvo. Pakėlė Zeiną, kad abu prasispraustų pro mažą tarpelį tarp mašinos ir sienos.

Sugriebęs besimuistantį kūnelį išgirdo garsą, kurio nesi-tikėjo. Vairuotojas spustelėjo akceleratoriaus pedalą, tikriausiai ragindamas Bernį paskubėti. Priglaudęs šunytę prie krūtinės vyras pajudėjo automobilio link, bet ne taip greitai kaip tas, įjungęs visus žibintus, šovė į jį apakindamas.

Neliko kur dingti.

Kai juos su Zeina parbloškė mašina, Bernis dar spėjo pagaltoti, jog nebebus kaip susitaikyti su dukra.

Po aštuoniolikos mėnesių

Viršuje uždaromų durų garsas turėjo įspėti Nataliją Grėj, kad neilgai bus viena, bet jos akys liko prie kompiuterio ekrano, o širdis smarkiai daužėsi krūtinėje.

— O Dieve, — sušnibždėjo ji, žiūrėdama į vaizdus priešais. — Prašau, pasakyk man, jog tai susiję su darbu.

Kalbėjo vos girdimai, bet vis artėjantis linksmas Edo švilpiniavimas pagaliau prasismelkė į sąmonę. Skubiai ir tyliai užvertusi mylimojo nešiojamąjį kompiuterį moteris nuskubėjo prie virdulio, nukėlė jį nuo pagrindo ir pakišo po čiaupu, lyg visą laiką būtų stovėjusi prie kriauklės.

Tikrinti Edo kompiuterį nebuvo pagrindo, ji tik norėjo pasižiūrėti šios dienos orų prognozę. Atsidarė jo naršymų istoriją, tikėdamasi greičiau rasti meteorologinės svetainės adresą. Ko gero, ir rado. Bet taip ir neatsidarė.

— Edai, gersi arbatos? — paklausė.

Bandė kalbėti gyvai ir džiaugsmingai, bet netgi pačios ausims balsas nuskambėjo dygiai. Visgi prieš griebiantis kokių nors skubotų sprendimų jai reikėjo pagalvoti apie tai, ką matė. Jų santykiai tokie švieži, kad bet koks kaltinimas juos gali sudaužyti į milijoną šukelių.

— Mielai, ačiū, brangioji.

Kai susikaupusi pasisuko į Edą, ją nustebino jo apranga — džinsai ir trumparankoviai marškinėliai. Edas buvo

aukštas plačiapetis vyras, jam tiko visi drabužiai — tiek šian-dieninė apranga, tiek policijos uniforma.

— Maniau, šįryt tau į budėjimą, — tarstelėjo Natalija, nukabindama nuo kabliuko puodelį, dėdama į jį arbatos maišelį, karštligiškai bandydama išlikti šneki kaip paprastai.

Šiaip jai patikdavo ruoštis toje virtuvėje prie akinamai baltų spintelių ir juodo granito stalviršio, bet dabar nežinia ką atiduotų, kad atsidurtų už daug mylių.

— Turėjau, bet pažadėjau vienam vaikinui šią savaitę perimti jo naktinius budėjimus. Jo žmona ką tik pagimdė trečiąjį, jis pasisiūlė maitinti kūdikį naktimis, kad toji galėtų pamiegoti. Juk neprieštaraus, Nate? — Edas susirūpinęs žvilgtelėjo į ją. — Žinau, tai reiškia, kad naktį liksi viena, bet negalėjau jam atsakyti.

Natalija nusišypsojo Edui vildamasi, kad šypsena atrodo tvirtesnė, nei jautėsi pati. Balselis galvoje tvirtino, kad elgiasi kvailai, kad reaguoja perdėtai. Juk tikrai viską galima paaiškinti.

— Aš neprieštariausiu, bet tau po kojomis dieną painio-sis Skarletė. Jeigu atsives draugų ir muzika gros per garsiai, kai mėginsi užmigti, nesivaržyk paprašyti, kad sumažintų garsą. Čia tavo namai, ji turi tai gerbti.

— Ne, tai *mūsų* namai. Džiaugiuosi, kad Skarletė čia gyvena, ir jos draugai visada laukiami. Džiaugiuosi, kad jūs *abi* čia.

Edas apėjo virtuvės salą.

— Ateik čia, Nate, — nusišypsojęs jis švelniai prisitraukė ją į glėbį.

Natalija apsivijo rankomis apie jo liemenį ir padėjo galvą ant peties. Edo apkabinimai gelbėjo ją sunkiausiu metu, jo platūs pečiai sugėrė daugiau ašarų, nei gali suskaičiuoti. Buvo

kažkas tame stipriame glėbyje, kad visad pasijusdavo saugioje užuovėjoje. Tik ne šiandien.

Praėjo pusantrų metų nuo Natalijos vyro Bernio žūties. Sugulvoję pasivažinėti vogtu automobiliu chuliganai rėžėsi į jį ir jų nuostabią kalytę, abu mirė vietoje. Per tuos nepakeičiamo sielvarto mėnesius, kai gedėjo vyro, kurį mylėjo nuo septyniolikos metų, Edas buvo jos išsigelbėjimas įvairiomis prasmėmis. Jam skaudėjo beveik taip pat, kaip jai, nes Bernis su Edu, kad ir kokie skirtingi, buvo geriausi draugai nuo penkerių metų.

Ji niekada nepamirš tos klaikios akimirkos, kai Meganė, Bernio draugė ir kolegė, atvažiavo pranešti sukrečiančios naujienos. Prikandusi skruostus, kad neparodytų emocijų, ir tylesnė nei paprastai Meganė diskretiškai sukiojosi po namus, atsiliepinėjo telefonu, kvietė draugus ir šeimos narius, kad padėtų Natalijai ištverti tą laikotarpį.

Tačiau Natalija iš karto pajuto, kad niekas nesugeba taip gerai paguosti kaip Edas. Jis puolė pas ją vos tik išgirdęs žinią, kartu išgyveno kiekvieną sielvarto tarpsnį. Bet dabar, jausdamas Edo rankas, moteris pastiro, nes galvoje skambėjo nerimo varpai. Tai, ką pamatė Edo kompiuteryje, vertė perkratyti viską, ką apie jį žinojo.

Kodėl jis niekada nevedė? Aukštais skruostikauliais juodbruvus Edas atrodė egzotiškai, buvo malonus ir rūpestingas vyras. Kiekviena apie tokį svajoja, tai kodėl visos jo pažintys baigdavosi po kelių savaitių, vėliausiai — mėnesių?

Uždėjusi delnus ant mylimojo klubų, švelniai jį atstūmė.

— Ar kas nutiko, Nate? — paklausė jis pasilenkdamas, kad galėtų pasižiūrėti tiesiai jai į akis.

Ji pati buvo metro septyniasdešimt septynių, žemai lenktis nereikėjo, bet Natalija negalėjo atlaikyti tiriamo jo

žvilgsnio, tad pasisuko nugara, siekdama rankšluostėlio ir taip sausoms rankoms nusišluostyti.

— Ne, nieko. Tik galvoju apie darbą.

— Gerai. Užlipsiu į viršų pakalbėti su Skarlete, kuo ji norėtų šiandien užsiimti. Gal nusivesti ją pietų, gal pageidaus pasižiūrėti kokį nors filmą, jei dar nesuplanavo susitikti su draugais? Galėtume ką nors nuveikti. Grįšiu arbatos po minutės.

Edas pasuko durų link, ir Natalija pajuto augant panikos bangą.

— Palauk!

Edas atsisuko nustebęs.

— Kas yra?

— Nieko. Nieko, tik prisiminiau Skarletei žadėjusi šiaudien pasiimti su savimi. Na, žinai, kad įgytų šiek tiek darbo patirties. Klausyk, gal tu užstatyk kiaušinius, o aš eisiu ją pažadinti? Ačiū, mielas.

Natalija prasmuko pro Edą ir nuskubėjo prie laiptų. Negalėjo pažvelgti jam į akis. Svarstys, kas jai nutiko, o tiesa ta, kad ji ir pati nežino.

Bėgdama laiptais į viršų Natalija girdėjo, kaip daužosi širdis.

— Nurimk, — sumurmėjo sau panosėje.

Nenorėjo, kad duktė pamatytų ją tokią. Ji iškart pajus, kad kažkas ne taip.

Pasiekusi plačią laiptų aikštelę pasuko kairėn, dukters kambario link. Edo namai buvo kur kas erdvesni ir solidesni nei jų šiuolaikiškas kotedžas. Natalija džiaugėsi čia atsikrausčiusi. Po Bernio mirties jų namai tapo šalti ir tušti, naktis po

nakties nepajėgdama užmigti ir ilgėdamasi vyro kūno šilumos šalia savęs lovoje, ji iki paryčių pražingsniuodavo po kambarį spėliodama, kokia ateitis laukia jos ir dukters. Neri-mavo, kad Skarletei jos vienos neužteks. Kaip sugebės duoti jai tiek pat meilės, kiek abu tėvai?

Natalija sustojo, uždėjo ranką ant komodos, atsikvėpė ir susiėmė. Gal padarė didžiulę klaidą? Gal joms reikėjo likti savo namuose?

Santykiai su Edu prasidėjo netikėtai. Praėjus trims mėnesiams po Bernio mirties Edas kaip visada užsuko paklausti, ar joms su Skarlete viskas gerai. Apkabinimas atsisveikinant virto kai kuo daugiau. Natalija nenorėjo jo paleisti, pamažu ir jis priglaudė ją arčiau. Tada pajuto kiekvieną jo kūno colį, pradedant prie jos prisipaudusiomis šlaunimis, baigiant krūtine, kurios šilumą jautė per ploną marškinėlių medžiagą.

Edas kimiai sudejavo ir atpalaidavo nugarą.

— Natalija, — ištarė jis, ir moteris jau pamanė suklydusi.

Bet Edo akys buvo patamsėjusios iš geismo, ir ji švelniai pabučiavo jį į lūpas. Atrodė, tarytum būtų išnirusi iš nevilties gelmių į šviesų ir jaudinamą naują pasaulį; dar ir saugų, nes taip jautėsi su juo. Bernis jį vadindavo Tvirtuoliu Edžiu. Ir nors šiam stigo jos vyro spontaniškumo, Natalija jautėsi Edo branginama, jos širdis vėl prisipildė šilumos.

Jie ėmė kartu leisti kiekvieną laisvą minutę, bet turėjo pripažinti Edui, kad nejaukiai jaučiasi, kai jis lieka ir miega Bernio lovos pusėje.

— Suprantu, apie ką tu, — atsakė Edas, kai Natalija išdavė savo dvejones. — Čia Bernio namai... ir judviejų su Skarlete, žinoma. Klausyk, gal tai ir nelengvas žingsnis, bet kai ateis laikas, kraustykitės abi pas mane. Mano namai erdvesni. O

jei dar nesi nusiteikusi miegoti šalia manęs kiekvieną naktį, turėsi savo kambarį. Nenoriu tavęs skubinti.

Natalija pažinojo Edą taip pat seniai, kaip pažinojo Bernį, todėl apsispręsti nebuvo sunku, ir po dviejų mėnesių jie dvi su Skarlete atsikraustė čia.

Meganė ją perspėjo.

— Tu įsitikinusi, Nate, kad ne per greitai? Žinau, sunku priprasti gyventi vienai, bet prašau, įsitikink, kad esi tam pasiruošusi.

Natalija nepaisė draugės patarimo. Bet gal Meganė buvo teisi?

Ji girdėjo Edą koridoriuje apačioje. Nespėjo suvirškinti to, ką matė, ir nuspręsti, ko griebtis, bet jeigu aptiks ją čia, atsirėmusią į baldą ir spoksančią kažkur, įtars kažką negero.

Aikštelės gale buvo praviros dukters kambario durys, ir atskubėjusi prie jų Natalija pamatė ant pagalvės išdrikičius raudonus garbanotus Skarletės plaukus. Virš antklodės kyšojo tik strazdanomis, kurių ji taip nekenė, nuberta nosis. Natalijai užėmė kvapą. Mergaitė buvo nepaprastai graži, net jeigu pati to savyje neįmatė. Dukra kaltino ją dėl raudonų plaukų, o tėvą — dėl blyškios odos, kuri buvo jautri saulei.

Lyg pajutusi, kad yra stebima, Skarletė lėtai atmerkė akis. Ji pasirąžė virš galvos ir nusižiovavo.

— Ko ten tykai tarpduryje, mama?

Natalija išlenkė šypseną ir priėjo prie lovos. Atsisėdusi ant krašto švelniai nubraukė pirštais plaukus nuo mergaitės kaktos.

— Tau metas keltis, mieloji. Šiandien keliausi su manimi į darbą.

Nustėręs Skarletės žvilgsnis viską pasakė.

— Ką? Kodėl?

— Nes Edas turi reikalų, be to, noriu, kad eitum kartu su manim.

— Bet man juk atostogos! Kodėl negaliu likti namie ir pailsėti? Man jau penkiolika, mama. Pakankamai suaugusi likti viena arba galiu nueiti pas Greisę. Pažadėjau jai paskambinti, kai atsikelsiu.

Pastaruoju metu Natalija su dukra elgėsi pernelyg globėjiškai, tą žinojo ir nenorėjo jos dusinti. Tačiau šiandien kas kita. Ji atsistojo ir pasitraukė nuo lovos.

— Na, galėsi pasidairyti po parduotuves, o jeigu rasi kokią patinkančią palaidinukę, per pietus galėsiu išeiti pasižiūrėti, ar verta įsigyti. Vis tiek vasarai reikia drabužių. Skamba geriau?

Skarletė patraukė pečiais.

— Gal.

Natalija bjaurėjosi savo gudravimu dėl to, ką daro, ir nusiuko, kol Skarletė nepajuto, kokia ji sutrikusi.

— Tiesiog kelkis, mieloji. Išvažiuojam po trisdešimties minučių. Gera?

Nelaukė, kol dukterė atsakys. Prisivertė nusileisti laiptais ruošti pusryčių, stumdama Edo kompiuteryje matytus vaizdus iš galvos.

Laiptų apačioje nustebo pamačiusi, kad Edas artinasi žvangindamas savo automobilio rakteliais.

— Atleisk, Nate. Truputį susimoviau. Turėjau šį rytą pakeliui į darbą paimti Džo, o kai susikeičiau pamainomis, pamiršau jį įspėti. Žmona išvažiavo su jo mašina, dabar Džo įstrigęs namie.

Toks jau tas Edas. Sprendžia visų bėdas ir nieko nenuvilia. Kodėl galėtų juo nepasitikėti?

— Nežiūrėk taip, brangioji, — tarė jis. — Pats esu kaltas, taigi geriau viską sutvarkyti. Manęs nebus vos keturiasdešimt minučių, bet tikriausiai tavęs jau nerasiu.

Edas pasilenkė ir švelniai pabučiavo ją į lūpas.

— Vakare pasimatysim, pagaminsiu vakarienę prieš pamainą. Pavaišinsiu savo garsiąja lazanią, — jis nusišypsojo Natalijai, o kai toji atsakė ne taip linksmai kaip paprastai, susimąstė. — Nebūk paniurus, juk praleidžiu tik pusryčius.

Natalija papurtė galvą ir pamėgino nusišypsoti plačiau, kai Edas atidarė lauko duris ir smagiai šypsodamasis dingo.

Iškart pamiršusi šypsotis Natalija nužingsniavo į virtuvę palikusi duris atviras, kad girdėtų žemyn laiptais lipančią Skarletę. Ji nudrožė tiesiai prie stalo ir pakėlė nešiojamojo kompiuterio dangtį. Ekranas atgijo, ir Natalija giliai įkvėpė. Ji neturėtų taip elgtis. Ji niekada nešnypinėjo Bernio per tuos metus, kiek kartu nugyveno, nes neatrodė, kad reikia, todėl dabar jautėsi blogai. Bet šį rytą ir nešnypinėjo, net neplanavo tikrinti Edo naršymų istorijos. Dabar — kas kita. Ji kaip tik tai ir daro. Rankos taip drebėjo, kad atsidarė ne tą langą ir tyliai nusikeikė. Skarletė nulips bet kurią akimirką, reikia paskubėti.

Ramindama save įkvėpė ir šį kartą nuvairavo pelę prie istorijos mygtuko. Atsidarė sąrašą paskutinių atvertų nuorodų. Jų buvo dešimt, bet matytoji anksčiau dingusi.

Edas ją ištrynė.

Kaip pirmadienio rytą, biure buvo neįprastai tylu, ir de-
tektyvas vyriausiasis inspektorius Tomas Daglasas nenustojo
spėliojęs, koks aplinkybių rinkinys sukliudė tamsiajai Man-
česterio pusei sukelti įprastą savaitgalio chaosą.

Jo mintis nutraukė prie kabineto artėjantys žingsniai, ir
jam buvo sunku nusišviesti pasitenkinimą apsimestinai kruopš-
čiai tyrinėjant lentelę su nusikaltimų statistika.

Žingsniai nutilo, jis vis dar nepakėlė akių.

— Tram ta tam!

Tomas lėtai pažvelgė į tarpduryje pasirodžiusį žmogų,
kuris stovėjo išskėtęs rankas lyg scenon aplodismentų iš-
kviesta žvaigždė.

Daglasas tylėjo.

— Džiaugiesi mane matydamas? — laukiamai šypsoda-
ma paklausė Bekė Robinson.

Jis nustebo, kaip inspektorė sulys po ligos, bet tamsūs
ir gyvybingi plaukai tviskėjo, ji nebuvo praradusi nė lašo savo
žvitrumo.

— Netveriu savyje iš džiaugsmo, — nuobodžiaujančiu
balsu atsiliopė Tomas, vėl nuleisdamas galvą į lentelę, kad pa-
slėptų šypseną.

— Cha. Ką gi, tai aš jau eisiu namo, a? — paklausė Bekė.

Daglasas negavo progos atsakyti, nes tarpduryje pasiro-
dė antra žmogysta akinamai baltais marškiniais ir kelnėmis, į
kurių kantą galėjai įsipjauti.

— O. Atleiskite, ponai. Nemaniau, kad užsiėmę. Atėjau pasiteirauti, ar norėsite kavos, pone?

— Dėkui, Keitai. Būtų šaunu, — atėjusiajam linktelėjo Tomas.

— Ponia?

— Ačiū, ne.

Tomas kilstelėjo antakius ir nusišypsojo Bekei, kai Keitas apsisuko ant kulno ir išžygiavo ruošti kavos.

— Matai, kaip gerai manimi rūpinasi?

Akimirką jam pasirodė, kad Bekė rimtai vertina jo žodžius, ir net spėjo pajusti sąžinės graužatį. Tada atstūmė kėdę ir atsistojo nesumodamas, ar apkabinti Bekę, ar užteks paspausti ranką. Kai ji vos nežuvo šokusi į upę gelbėti savižudžio, jų santykiai pasikeitė. Tomas suprato, kaip inspektorė praskaidrindavo jo dienas, ir smarkiai pasiklioė jos atkakliu ryžtu atlikti užduotis. Kad neišsiduotų sutrikęs, apėjo savo stalą ir ištraukė jai kėdę.

— Sėskis, — pasakė, — jei rimtai, tu net neišsivaizduoji, kaip džiaugiuosi tavo sugrįžimu.

— Ką, Keitas nepakankamai geras? — paklausė atsisėdusi ir vis labiau šypsodamasi.

Tomas neapsikabino, tik spustelėjo Bekei petį grįždamas į vietą.

— Keitas itin kompetentingas detektyvas seržantas, kuriam buvo naudinga laikinai padirbėti detektyvu inspektoriumi, kol tavęs nėra. Jis ruošia nuostabią kavą.

Daugiau Tomas negražbyliavo. Nebuvo pratęs žeminti savo komandos narių, tačiau perdėtas Keito pataikavimas jau buvo pradėjęs jį erzinti.

— Tai pagaliau visiškai atsigavai? — paklausė.

— Na, aš tikrai atsiprašau, kad sukėliau nepatogumų atsitraukusi, deja, Irvelo upės turinys nesuderinamas su trapiu mano organizmu.

Tomas žinojo, kaip smarkiai inspektorė viską sumenkina. Porą dienų palaikiusi ir sveikatą pasekusi ligoninė išleido ją namo. Bekė nebūtų Bekė, tad nudrožė tiesiai į darbą. Bet po kelių dienų vėl rimtai pasiligojo. Paaškęjo, kad nurijo kažkokį aršų parazitą. Prireikė laiko išguiti jį iš organizmo. Inspektorė nusilpo ir neteko daug svorio. Per tuos tris mėnesius, kol jos nebuvo, Tomas spėjo pasiilgti kolegės ir džiaugėsi vėl matydamas ją guvią ir linksmą.

Smarkus beldimas į atviras duris nukreipė jo dėmesį.

— Jūsų kava, pone.

Keitas pastatė ant stalo mažytį kavos puodelį su lėkštute, ne įprastą didelį jo puodą.

— Ponia, ar tikrai nenorite, kad ko nors paruoščiau? — pasiteiravo.

Bekė papurtė galvą.

— Kai baigsime, detektyvė inspektorė Robinson susiras tavę, Keitai, galėsi perduoti jai reikalus. Ačiū už kavą.

— Nėra už ką, pone.

Kurį laiką atrodė, kad Keitas kaukštelės kulnais ir atiduos pagarbą, bet tik linktelėjo sutikdamas ir, išėjęs pro duris, tyliai jas uždarė.

Robinson plačiai nusišypsojo Tomui, bet tas nekreipdamas dėmesio grįžo prie reikalų.

— Keitas supažindins su tiriamomis bylomis, bet kažkodėl šiuo metu šiek tiek ramiau. Nesitikiu, kad ramybė tęsis ilgai.

Lyg tai nugirdęs suskambo Tomo telefonas. Jis kilstelėjo pečius ir atsiliepė.

Bekė stebėjo susikaupusį Tomo veidą, kol jis klausėsi skambinančiojo. Pasiėmęs rašiklį ėmė vingiuoti kilpas bloknote, bet ne todėl, žinojo Bekė, kad nesiklauso. Kuo labiau įtemptas būdavo pokalbis, tuo intensyviau jis braukydavo bloknote. Vyriausiasis detektyvas nustojo kurti ypač sudėtingą elipsinę figūrą ir pasižymėjo bloknote kelis žodžius, o tada pažvelgė į inspektore.

Greičiausiai byla, pagalvojo Bekė.

Nebuvo tikra, ar ją tai džiugina. Veržėsi grįžti į įvykių sūkurį, bet norėjo pasakyti viršininkui kai ką, ką pasakyti bus sunku, ir nė nenumanė, kaip jis į tai reaguos. Vertino jų draugystę, o savo ketinimais gali peržengti ribą. Blogiausiu atveju, jeigu Tomas supyks, ji visai sumaus reikalus. Praras ją.

Vyriausiasis inspektorius padėjo ragelį, užmerkė akis ir lėtai papurtė galvą.

— Kas nutiko? — paklausė ji. — Nauja byla?

— Ne. Ne nauja. Filipa nori pasikalbėti su manimi apie policijos pareigūną, žuvusį prieš pusantrų metų. Kažkas jį pervaziavo ir pabėgo. Automobilis buvo vogtas, rastas sudegintas prie Blakstoun Edžo*. Iki šiol manyta, kad tai padarė užsimanę pasivažinėti ir automobilį pavogę chuliganai, kurie taip ir nesurasti.

— Tai kodėl vėl atsivertė tą bylą?

Tomas patraukė pečiais.

— Kas žino? Gal kam nors prabudo sąžinė ir nutarė prisipažinti.

Jis šyptelėjo pamatęs, kad Bekė neatrodo įtikinta.

* Smiltainio uola Peninų kalnuose, 1549 pėdų aukštyje virš jūros lygio.

— Žinau, nelabai tikėtina, bet geriau jau nueisiu pasikalbėti su Filipa.

Bekė žinojo, kad už komisarės Filipos Stenli durų dingęs Tomas pasirodys negreitai. Nors Filipa yra Daglaso viršininkė, kadaise buvo atvirkščiai, ir jų ryšys labai intriguojantis, abu mėgsta keistis mintimis ir idėjomis. Komisarė patraukdavo per dantį garsiąją Tomo nuojautą dėl bylų, nes pati dažniausiai veikdavo griežtai pagal raštą, tačiau tai netrukdė nuolat klausinėti jo nuomonės. Bekė labai baiminosi Filipos, tad stengėsi bendrauti su ja kuo mažiau.

Ji atsistojo eiti ir atsigręžė tarpduryje, vildamasi ir meldama, kad nenuraustų.

— Tomai, suprantu, šiandien ne pats geriausias laikas, nes turi reikalų su Filipa, bet gal rytoj — ar vėliau šią savaitę — galėtume susitikti po darbo išgerti? Noriu su tavimi apie ką pasikalbėti.

Daglasas pakėlė akis nuo stalo, nes prieš išeidamas bandė surikiuoti chaotišką dokumentų kaukę.

— Aišku, — nė kiek nenusteбęs atsakė. — Markas prisijungs prie mūsų?

— Ne, — prisipažino Bekė. Jos vaikinui Markui geriau to nežinoti. — Jeigu skirsi man laiko, mielai pavaišinsiu. Ir pati išgersiu. Tai vėliau šią savaitę?

Jautė, kad Tomas suglumęs, bet siekdamas striukės jis linktelėjo.

— Gerai. Kada tik nori. Po šiandienos jokių planų neturiu.

Bekė pratisai iškvėpė. *Pirma misijos fazė baigta*, pagalvojo.

Reikia pasakyti, kad Natalijos diena darbe su dukra nenusisėkė. Skarletė nuobodžiavo, o Natalija niekaip nesusi-kaupė. Dukters aiškiai nedomino korporacijos viešieji ryšiai, todėl Natalija greitai susiruošė namo — padirbės vakare, kol Edas budės, o Skarletė, išsitiesusi visu ilgiu ant sofos, žiūrės tą smagų serialą, kurį pradėjo.

Diena prasidėjo prastai, Skarletė nenoromis pakilo iš lovos ir vilkosi į miestą su mama. Kilusią įtampą buvo sunku išsklaidyti, laimė, kelionė neprailgo, nes buvo atidaryta nauja metro linija.

Kai atvyko į centrinį Mančesterį, Natalija paleido dukterį „Arndale“ prekybos centre. Deja, mergaitė netrukus pasirodė biure ir pasiskundė, kad jai neįdomu vaikščioti vienai. Ir nors abi aplankė kelias parduotuves per pietų pertrauką, Natalija matė, kad dukrai jau gana.

Apsisprendė pasiimti dukterį su savimi spontaniškai ir jau pradėjo jaustis juokingai. Juk Edas policininkas. Gali būti ne viena priežastis, kodėl tikrino tą svetainę. Žinoma, ji paprasčiausiai galėjo jo paklausti. Ir taip pasielgti būtų logiškiausia.

Bet Natalija ne visada elgdavosi logiškiausiai. Kartais slėpdavosi nuo tiesos ir vylėsi, kad neteks su ja susidurti. Pasitaikydavo to ir gyvenant su Berniu. Kartais spėliodavo, ar vyras nuo jos ko nors neslepia, bet dažniausiai — jei nepaisydavo savo nerimo — gyvenimas grįždavo į patogią pusiaus-

vyrą be jokių aukų. Galbūt reikėtų pasikliauti savo nuojauta dėl Edžio ir mąstyti pozityviai.

Grijtant namo Skarletė beveik nekalbėjo, bet Natalija neatkreipė į tai dėmesio, nes suko galvą, kaip elgtis. Įriedėjusi į kiemą vis dar nieko gero nesugalvojo, todėl pasisukusi į dukterį paprašė:

— Pastatyk virdulį, mieloji, gerai? Nunešiu viską į savo kambarį ir nusivilksiu darbo drabužius.

— Nesuprantu, kodėl tą kambarį vadini *savo* kambariu, mama. Aš žinau, kur tu miegi, jei ką. Ir man vis vien. Edas man patinka. Sakau tau, aš nebe vaikas.

— Žinoma, nesi, ir aš niekada neapsimetinėjau, kad ten nakvoju. Tik šiaip naudinga turėti kambarį, kuriame galiu laikyti visus iš mūsų namo atsivežtus daiktus, ypač dėžes su tavo tėčio daiktais. Juk žinai, koks jis buvo kaupikas, ir man reikia viską kažkur laikyti, kol apsispręsiu išrūšiuoti. Štai kodėl vadinu *savo* kambariu.

Dukra užvertė akis lyg sakytų: „Kaip nori“, ir išlipo iš mašinos. Artėjant prie namo už gyvatvorės pasigirdo šūktelėjimas. Pro šalįėjo Skarletės draugė Greisė. Skarletė plačiai nusišypsojo pirmą kartą tą dieną ir nubėgo su ja pasišnekėti. Natalija pakėlė numestus prekių maišus ir atrakinusi lauko duris paliko jas atviras dukrai.

Dirstelėjo į virtuvę, bet Edo ten nerado, todėl nuspypyrė batus ir užlipo viršun į savo kambarį. Pastūmė duris ir sustingo, uždėjusi delną ant durų rankenos.

Edas skubiai pakėlė akis nuo grindų. Jis sėdėjo pasidėjęs tarp kelių pusiau iškraustytą dėžę, jos turinys buvo išdėliotas aplinkui.

Vyro veidas nuraudo.

— Negirdėjau, kaip įėjai, — pasakė jis.

— Aišku, — atsiliepė Natalija, nesivargindama slėpti, kad suirzo. — Nes būtumei paskubomis viską sukrovęs į dėžę. Kas čia vyksta? Kodėl kuitiesi po Bernio daiktus?

Edas atrodė sutrikęs. Akys išsiplėtusios, burna prasižiojusi, lyg ieškotų tinkamų žodžių.

— Prieš kelerius metus jam kai ką paskolinau, pagalvojau, kad rasiu šioje dėžėje.

— Tikrai? Ką tiksliai?

Buvo aišku, kad Edas griebiasi šiaudo.

— Paskolinau jam vaizdajuostę, „Pasiutę šunys“, jos taip ir negrąžino.

Natalija pasižiūrėjo į jį. Gal nemeluoja?

— Kodėl manęs nepaprašei, o pats ėmei ieškoti?

Edas atsikėlė nuo grindų, atsiklaupė ir ėmė tvarkingai po vieną krauti dokumentus, užrašus ir kitus daiktus atgal į dėžę, vengdamas mylimosios žvilgsnio.

— Nežinojau, kad turi paslapčių, Nate. Atleisk.

— Nėra jokių paslapčių. Bet kitą kartą paprašyk, — tyliai atsakė ji ir apsisukusi išėjo iš kambario.

Jai reikėjo pabūti vienai, pagalvoti. Kodėl Edas slapukauja? Ji nuėjo į tualetą, atsisėdo ant unitazo dangčio ir pasidėjo galvą ant rankų.

Staiga iškilo prisiminimas iš pirmųjų dienų, kai abi čia atsikraustė. Natalija nuėjo į vadinamąjį savo kambarį ir sustojo tarpduryje dairydamosi. Daiktai atrodė sujudinti. Prisiminė, kad buvo užmetusi nertinį ant vienos iš dėžių, jo ten nebebuvo. Jis gulėjo ant lovos. Tąkart pagalvojo, kad Skarletė kažko ieškojo ir pamiršo pasakyti.

O jeigu ne Skarletė? Jei Edas ne pirmą kartą rausiasi po Bernio daiktus? Jeigu taip, tai kodėl?

*

Kai Natalija pagaliau nulipo į virtuvę, Skarletė su Edu stovėjo pasirėmę į salą ir juokėsi, žiūrėdami į kažką Skarletės telefone. Edas stovėjo apkabinęs mergaitę per pečius, glostė pliką jos ranką.

Natalija suakmenėjo. Ar turėtų taip elgtis? Ar ne per daug familiaru?

Jie abu pakėlė į ją akis šypsodamiesi. Pamatę ledinį jos žvilgsnį surimtėjo.

— Mama?

Natalija atsipeikėjo.

— Skarlete, paruošei arbatos?

— E, taip. Bet tai buvo prieš šimtą metų. Kur buvai?

Natalija jautė, kaip Edo akys mėgina perskaityti jos mintis, bet turėjo jį atstumti.

— Atleisk. Jaučiuosi prastai. Tikriausiai kaltas per pietus valgytas sumuštinis su krevetėmis. Dabar jau truputį geriau. Iš ko juokiatės?

Skarletė liko ten, kur stovėjo, tik ištiesė telefoną.

— Kvailas filmukas, iš instagramo. Pasižiūrėk.

Paleidęs Skarletės petį Edas nuėjo prie virdulio.

— Prisėsk, Nate. Kol Skarletė rodys filmuką, padarysiu tau šviežios arbatos.

Natalija nuėjo į valgomąjį ir ištraukė kėdę, susirūpinusi stebėdama dukterį. Ši visai jaukiai jaučiasi liečiama Edo, iki šio ryto Natalijai ir pačiai netoptelėjo, kad tai įtartina. O dabar nebuvo malonu tą matyti.

Edas pasilenkė prie skalbyklės, kol virdulys virė, ir ėmė traukti švarius skalbinius. Jų visų skalbinius, įskaitant Skarletės apatinius.

— Palik, Edai, aš išimsiu, — Natalija pajuto užgniaužtą pyktį savo balse ir stengėsi nekreipti dėmesio į dukters žvilgsnį.

Edas pakėlė į viršų rankas, lyg atsidūręs priešais šautuvo vamzdį.

— Puiku. Po valandos man vis tiek į darbą. Lazanija paruošta, tereikia įkišti į orkaitę penkiolikai minučių. Einu rengtis.

Jis išėjo pro duris, ir Skarletės ilgiau ignoruoti nebuvo galima.

— Mama, kas tau darosi, po galais? Kodėl elgiesi taip siaubingai?

Natalija negalėjo atsakyti. Bet turėjo išsiaiškinti, ką apie Edą mano dukra.

— Skarlete, ar negalvoji, kad verčiau būtume likusios namie? Pasakyk man tiesą, nes tu dabar svarbiausia.

Mergaitės veidelis sukrito, iš akių pasipylė ašaros. Ji prisiglaudė prie motinos.

— Tau galvoje negerai, mama. Edas toks geras mums abiem... Pasisekė, kad jį turime. Vakar dar viskas buvo puiku. Kodėl nori viską sugadinti?

Skarletė čiupo savo telefoną nuo darbatalio ir išdrožė pro duris.

Natalijai teko išvažiuoti į darbą taip ir nesulaukus Edo po naktinės pamainos. Ji nesidžiaugė, kad dukra liks viena namie su juo visą dieną, bet nesumojo, ko dar galėtų griebtis, kad nesukeltų scenos. Be to, Skarletė žadėjo po pietų eiti pas Greisę.

Visą naktį Natalija mėgino viską logiškai paaiškinti, bet prisimindavo vis naujas smulkmenas, veiksmus, kurie tuokart atrodė nereikšmingi, bet dabar buvo kitokie. Prieš kelias dienas ji nuėjo miegoti, palikusi Edą apačioje. Kai netikėtai grįžo atsigerti vandens, jis skubiai nuleido nešiojamojo kompiuterio dangtį ir atrodė prasikaltęs — kitaip nepasakysi.

Natalija nieko nesakė; namas jo, jiems dar reikia vienam prie kito priprasti, bet šalia ankstesnių įtarimų ji dabar aiškiai žinojo, kad Edas Bernio dėžėje ieškojo ne vaizdajuostės. Patikrino Edo filmų kolekciją: „Pasiutę šunys“ guli ten. Mylimasis jai melavo, ir dėl dukters Natalija ketina sukandusi dantis apie tai pasikalbėti. Paliko žinutę Edo mobiliajame, kad grįš anksčiau, nes reikia kai ką aptarti prieš jam išvykstant į darbą. Bet kol kas duktė lieka viena su juo namie.

Važiuodama į aikštelę, kurioje palikusi automobilį sėsdavo į Mančesterio traukinį, Natalija įsijungė laisvų rankų įrangą ir paskambino Elisonai, geriausiai draugei nuo mokyklos laikų. Kaip paauglių mokytoja, Elisona visada buvo pasiūšusi jai pagelbėti auginant Skarletę.

— Ele, čia Natė.

— Labas, Nate.

Ji išgirdo Elisoną žiovaujant ir suprato, kad pažadino draugę.

— Atleisk. Žinau, mokykloje atostogos ir tu tikriausiai lovoje, bet man reikia tavo pagalbos.

— Klok, — užsimiegojusi atsiliepė Elisona. — Tarkim, klausausi.

— Šiek tiek nerimauju dėl Skarletės ir man nepatinka, kad ji visą dieną lieka namie viena.

— O Edo ką, nėra?

Natalijai reikėjo apie tai pagalvoti prieš skambinant. Jos pauzė truko per ilgai.

— Nate? — paklausė Elisona.

— Taip, bet jis po naktinės pamainos ir miegos. Ar galėtum kuriuo nors metu užsukti neįspėjusi ir pasižiūrėti, ar viskas gerai?

— Žinoma, galiu. Bet kodėl? Kas nors negerai?

Natalija nebuvo pasirengusi kalbėtis su niekuo, išskyrus Edą. Ji sudrebėjo apie tai pagalvojusi.

— Ne, tik noriu žinoti, kad jai viskas gerai, kol aš išvažiavusi.

— Jokių problemų. Kokiu metu geriau?

— Nesvarbu. O, velnias!

— Kas nutiko? — paklausė Elisona.

— Palikau prakeiktą kompą. Paprastai nesivežu jo namo, tai net nepagalvojau. *Šūdas!* Reikia grįžti pasiimti.

Pažadėjusi vėl paskambinti draugei, Natalija apsuko automobilį ir grįžo namo nerimaudama, kad dabar jau tikrai pavėluos į rytinį susirinkimą. Prasta dienos pradžia.

Ji nenustebo radusi Edo mašiną kieme. Pamaina turėjo baigtis prieš pusvalandį, o namai vos už dešimties minučių nuo nuovados. Tikėjosi rasti jį virtuvėje, valgantį lazanijos likučius. Natalija smerkė tą įprotį, bet ir Bernis buvo toks. Šalta lazanija, šalta pica, šaltas troškinys — įprastas grįžusių po naktinės pamainos pareigūnų maistas.

Kai pamatė, kad virtuvė tuščia, suprato, jog Edas greičiausiai nuėjo miegoti, todėl ant pirštų galiukų ėmė lipti laiptais. Pro praviras vonios duris virto garas, atrodo, ką tik bus nusiprausęs po dušu ir dar nemiega. Galbūt dabar gera proga pasikalbėti.

Eidama į miegamąjį pamatė pusiau praviras dukters kambario duris ir žvilgtelėjo vidun, ar ji jau atsikėlusi. Ir sustojo kaip įkasta. Ant dukters lovos sėdėjo tik rankšluostį apsukęs apie liemenį nuogas Edas; juodi krūtinės plaukai vis dar žvilgėjo nuo vandens lašelių. Skarletė sėdėjo vien su kelnaitėmis ir marškinėliais be rankovių, nuspardžiusi antklodes į šoną, o Edas, apkabinęs mergaitę, glostė nuogą jos nugarą.

Natalija pajuto, kad plaučiuose neliko oro. Atrodė, kelias minutes protas bando suvokti, ką mato akys. Tada užplūdo aklas įniršis ir ji atlapojo dukters kambario duris.

— Kas, dėl Dievo, čia vyksta? — paklausė ji drebančiu balsu, rūpestingai tardama kiekvieną žodį. — Pasitrauk nuo jos, Edai. Nuimk nuo jos savo rankas. Tuojau pat.

Ji nudrožė prie jo ir griebusi už rankos ištraukė iš lovos.

— Nate, kas yra? — sušuko jis, stverdamas už rankšluosčio; atrodė perdėtai sukrėstas.

— O kaip tu manai, po velnių? Tu nuogas — ar beveik nuogas — ir laikai glėbyje mano dukterį. Nešdinkis, po velnių, iš šito kambario! Tuojau pat, Edai.

Skarletė tarsi gindamasi užsitraukė antklodę iki smakro, veidas susiraukšlėjo, akys prisipildė ašarų.

— Kodėl tu šitaip, mama? Edas tiktai ramino mane, kaip jau darė šimtus kartų.

— Neabejoju, kad ramino, — atšovė Natalija pro sukąstus dantis. Kaip ji galėjo palikti savo dukterį tokio vyro globoje? Kiek laiko tai tęsiasi?

Edas ištiesė ranką į ją lyg maldaudamas, nerimo kupinomis akimis.

— Grįždamas iš vonios išgirdau Skarletę verkiančią, užėjau paklausti, ar viskas gerai. Kas čia blogo?

— Nešdinkis, — spjovė Natalija, sėsdamasi ant Skarletės lovos, apglėbdama ją. — Viskas gerai, mieloji. Tu nepadarei nieko bloga, tikrai. Eik ir apsirenk. Susikrauk į krepšį drabužių. Mes išvažiuojame.

Mergaitės veidas buvo paraudęs ir šlapias nuo ašarų.

— Mama, nejuokauk, — jos balsas užkilo antrame žodyje ir baigėsi rauda.

— Nesiginčyk, Skarlete. Mes išsikraustome. Kai būsi pasiruošusi, rasi mane apačioje.

Edas žingsniavo pirmyn ir atgal laiptinėje ir atsigrėžė į Nataliją, vos tik ji išėjo iš kambario.

— Po galais, ką sau galvoji, Nate? Ne, velniop. Aš žinau, ką tu galvoji. Gal išprotėjai? Nedrįsčiau paliesti Skarletės — pati tai žinai.

Ankstesnę jo baimę pamačius mylimosios reakciją pakeitė pyktis.

Natalija praėjo pro jį. Nenorėjo pradėti pokalbio prie pat dukters kambario durų. Drebančiomis rankomis ir kojomis

nuslinko į miegamąjį, kuriuo dalijosi su Edu, ir paliko duris atviras. Jis atsekė įkandin, o uždaręs duris vėl maldaujamai ištiesė rankas, bet Natalija atsitraukė ir savąsias sunėrė ant krūtinės, žiūrėdama į žmogų, kurį tarėsi taip gerai pažįstanti.

— Natalija, prašau. Pati pagalvok, — meldė Edas, iš paskutiniųjų stengdamasis kalbėti ramiai. — Pažįstu Skarletę nuo gimimo. Aš jos krikšto tėvas. Ji dar tik vaikas, vaikas, kuris verkia pasiilgęs tėčio, kai tavęs nėra šalia, nes kaltina save dėl jo mirties. Ji tik ir tekalba, kad jeigu nebūtų užsigeidusi šuniuko, kurį reikia vedžioti anksti ryte, kai dar per tam su vedžioti vienai trylikametei, tėtis nebūtų atsidūręs tame skersgatvyje ir būtų likęs gyvas.

— Manai, aš to nežinau?

— Aišku, kad žinai, — Edas pritildė balsą bijodamas, kad mergaitė gali nugirsti. — Bet Skarletė nesupranta, kad žinai, ir mėgina nuo tavęs slėpti. Ji verkia tėvo. Vis mažiau ir mažiau. Kiek man žinoma, šiandien pirmą kartą, kai čia atsikraustėte. Bet ji ateidavo pas mane po pamokų, kai žinodavo, kad nedirbu. Ji niekada tau nepasakojo ir prašė manęs nesakyti.

Natalija jautė, kad pyktis baigia uždusinti.

— Kaip tu *drįsai*? Kaip galėjai nepapasakoti, kad ji taip kankinasi? *Aš jos motina.*

Edas švilptelėjo, lyg ji visiškai nesuprastų, ką jis nori pasakyti.

— Taip, ir vargšas vaikas nenorėjo tavęs liūdinti. Jeigu būčiau pasakęs ir ji sužinotų, juk neateitų pas mane išsipasakoti, taip? O kur tada eitų?

— Pas Elisoną.

Natalijos nuostabai, Edas nusikvatojo.

— Pas Elisoną. Kurgi ne.

— O kodėl ne?

Edas pasižiūrėjo jai į akis ir papurtė galvą. Prieš atsakydamas patylėjo.

— Nieko, — tyliai atsakė. — Visiškai nieko.

— Nesuprantu, kodėl tu staiga nusistatei prieš Elisoną. Bet dabar man nesvarbu.

Galbūt Edas mėgina keisti temą, atitraukti dėmesį nuo to, kas svarbu, bet ji nesileis blaškoma.

— Niekas, ką pasakysi, nepataisys tavo padėties, Edai. Negalėjai jos liesti, kai abu esate neapsirengę.

Edas išpūtė orą.

— Gera. Daugiau taip nenutiks, nors man net galvon nešovė, kad darau ką nors bloga. Gal nurimkim visi, gerai?

— Aš net neketinu nurimti, po velnių, aišku? Mes išeiname. Paprašiau Skarletės pasiimti daiktų, pati tą patį padarysiu. Išvažiuojame.

Natalija nuėjo prie spintos ir atidarė duris. Edas priėjęs sustojo arti, bet liesti nesiryžo. Balsas kalbant strigo, lyg tik dabar suprato, kad jos neteks.

— Dėl Dievo meilės, Nate, jau nebejuokinga. Kur jūs važiuosite? Tavo namas išnuomotas, Elisona neturi laisvo kambario savo kotedže, kol vyksta remontas.

— Ne tavo reikalas, kur mes važiuosime. Mums reikia atstumo, kol nuspręsiu, ką daryti.

— Kaip suprasti?

Natalija kaip pakliuvo traukė kelnes, sijonus ir palaidi-nukes iš spintos ir metė ant lovos. Ir visai nesvarbu, ką pasiims. Šiuo metu niekas neatrodė svarbu. Bet turėjo kažkuo užsiimti, nes paskęs liūdesyje, kuris grasina ją užvaldyti. O taip troško, kad pavyktų, kad abi su Skarlete vėl turėtų šiltus, jaukius namus.

Ji atsisuko ir prisivertė pažvelgti Edui į akis. Nekentė savęs, kad taip trokšta prieiti prie jo ir atsidurti raminančiame glėbyje.

— Tu buvai geriausias Bernio draugas, buvai geras draugas ir man, Edi. Bet vyrai, kuriems patinka maži vaikai, yra nesveiki. Turiu apie tave pranešti. Bet prieš tai turiu nusiraminti.

Edas žvelgė į ją sukrėstas.

— Įduosi, kad raminau tavo verkiančią dukterį? Atsiprašau, kad mes buvome neapsirengę. Labai klydau. Netinkamai... nesvarbu. Bet mane *įskūsti*?

Edas žengė žingsnį prie jos, Natalija matė įtūžį jo akyse. Akimirką pagalvojo, kad griebis ją ir papurtys. Bet Natalija nesitraukė ir tyliai kalbėjo toliau, pasibjaurėjimas varvėjo iš kiekvieno skiemens:

— Ne, Edai. Įduosiu tave dėl to mėšlo, kurį žiūrinėji kompiuteryje, — svetainės, kurią ištrynei iš naršymo istorijos. Kaip patogiu. Jos juk vaikai, Edai. Paauglės. Kaip tu galėjai?

Tomas bilstelėjo į komisarės Filipos Stenli duris ir išgirdo įsakmų „Užeik“. Vyriausiasis inspektorius nusišypsojo, nors žinojo, kad tai siaubingai erzina kai kuriuos jo kolegas. Jis niekad nepamirš pažinties su Filipa, kai ji dar tik rengėsi tapti detektyve ir alpdavo pagalvojusi, jog gali pamatyti žiurkę, todėl kai komisarė imdavo elgtis pernelyg valdingai, jis visada prisimindavo tą metą, ir pati Filipa tai žinojo.

Daglasas pastūmė duris. Filipa nepakėlė galvos nuo stalo, ir jis atsisėdo nelaukęs kvietimo. Vakarykštis susitikimas faktiškai truko vos dvidešimt minučių, nutrūko po vyriausiojo komisaro skambučio, nes Stenli turėjo prisistatyti į dar svarbesnį susirinkimą. Faktas, kad valdžia greičiausiai tariasi, kaip gelbėti pinigus, o ne žmones, erzino Tomą, tačiau kai kurie dalykai niekada nesikeičia.

Filipa kažką pakeverzojo lapo apačioje ir tvarkingai jį įkišo į trijų skyrių juodo tinklo lentynėlę šiaip jau tuščio rašomojo stalo kampe. Ji klausiamai pasižiūrėjo į Tomą, aki-vaizdžiai laukdama, kada jis pradės.

— Priminčiau, kuo baigėme vakar, bet kadangi niekur konkrečiai, gal galime pradėti iš naujo?

— Puiku, — atsakė komisarė. — Prieš aštuoniolika mėnesių automobiliu mirtinai suvažinėtas policijos seržantas iš rajono šiaurės. Vairuotojas iš įvykio vietos pabėgo. Buvo tam su, keliai šlapi, įvažiavo tiesiai. Pareigūnas žuvo vietoje. Kaip ir šuo, nors tai ir nesvarbu.

Tomas kilstelėjo antakius, bet nieko nepasakė. Kaip šunų mylėtojas nelabai pritarė tokiam požiūriui.

— Manau, įvykis buvo tirtas iš karto? — paklausė Tomas.

— Žinoma, bet išvados netenkinio. Automobilis, be abejo, buvo vogtas, vėliau rastas sudegintas viržynėje. Dažų fragmentai įvykio vietoje ir ant aukos drabužių sutapo su vogtos transporto priemonės marke ir modeliu. Gera žinia, kad pavyko gauti šiek tiek DNR. Atrodo, kažkas automobilyje gėrė iš viskio pusbutelio. Butelis per gaisrą sudužo, bet kaklelis liko palyginti sveikas. Kadangi vairuotojo neturime ir DNR nesutapo su byloje esančių asmenų, nebuvo daugiau su kuo palyginti.

Daglasas prisiminė tą bylą, kaip prisiminė kiekvieną policijos pareigūną, kuris mirė Mančesteryje ar apylinkėse jam čia dirbant. Buvo matęs to vyro našlės ir vaiko nuotrauką, svarstė, kaip jo paties duktė Liusė susitaikytų, jeigu kas nors nutiktų jam. Kaip gaila, kad Bernis Grėjus niekada nepamats, kokia gražuolė išaugo jo duktė.

— Ar pavyko nustatyti, kur automobilis judėjo prieš užmušdamas Grėjų ir po įvykio? — vėl grįždamas prie reikalo paklausė Tomas.

— Ne. Atrodo, vairuotojas rinkosi šalutinius kelius, kur nėra sumontuotų stebėjimo kamerų, todėl tą rytą neliko jokių jo pėdsakų.

— Vadinas, pažinojo tą rajoną.

— Atrodo, taip, nors galėjo tiesiog pasisėkti.

Tomas suraukė antakius, bet nieko nepasakė. Jis gana neblogai pažinojo šiaurinę Ročdeilio rajoną ir nors ten gausu siaurų skersgatvių, vedančių į užmiestį, buvo labai lengva įsukus į kurį nors atsidurti kažkieno dirbamuosiuose laukuose.

— Nėra jokios priežasties įtarti piktus kėslus, — tęsė Filipa. — Seržantas Grėjus buvo labai mėgstamas. Sučiupęs nemažai nenaudėlių, bet neiškilo nieko, kas verstų galvoti, jog buvo ne nelaimingas įvykis. Juolab kad prieš mirtį tame rajone pavogtas ne vienas automobilis. Vagystės baigėsi iškart po pareigūno žūties. Manoma, kad taip smaginosi vaikigaliai, o kai suprato, kad nužudė policininką, metė tą reikalą.

— Tai kodėl byla vėl susidomėta? — paklausė Tomas.

Komisarė ištraukė popieriaus lapą iš apatinės lentynėlės ir padavė Tomui.

— Vakar ryte suimtas vyras už plėšimą sunkinančiomis aplinkybėmis. Jo DNR sutampa su rasta ant viskio butelio.

— Vadinas, byla baigta? — paklausė Tomas.

— Atrodo, taip, bet reikia pasikalbėti su įtariamuoju, išklausti, ką jis pasakys. Norint išsiaiškinti iki galo, teks peržiūrėti kalnus senos medžiagos.

Filipa paėmė iš Tomo elektroninio laiško kopiją ir tarė:

— Pas tavo vis dar dirba tas skolintas detektyvas seržantas, tiesa?

— Keitas Simsas? Taip. Jis ėjo detektyvo inspektoriaus pareigas, kol nebuvo Bekės, bet ji sugrįžo, todėl tikiuosi, kad Keitas grįš prie savo pareigų.

— Kaip Bekė? Atsigavusi?

— Žvitri kaip visada, tik labai liesa. Per daug jos nespausiu.

Tomas gundėsi išduoti Filipai, kad Bekė kviečia jį asmeniškai pasikalbėti. Jam nelabai patiko tas prašymas ir spėliojo, ar kolegei po to įvykio nekilo noras iškeisti jo komandą į kitą, ne tokią traumuojančią. Bet kol nežino daugiau, nėra reikalo painioti dar ir Filipą. Stenli tikriausiai atsitemptų Bekę į savo kabinetą ir surengtų tardymą su kankinimais.

— Aišku. Tada patariu kol kas pasilikti detektyvą seržantą Simsą. Suderink su skyriumi ir informuok jį. Vyriausias bylų tyrėjas po seržanto Grėjaus žūties išėjo į pensiją, todėl verta į viską pasižiūrėti naujomis akimis. Tik nenoriu, kad užsižaistum šia, regis, aiškia byla. Prižiūrėk Simsą, o Bekė tegu pasirūpina, kad jis viską pertikrintų. Seržantas Grėjus buvo vienas iš mūsų, reikia pasirūpinti, kad neliktų jokių abejonių. Tas tipas turėtų sėsti mažų mažiausiai už nužudymą per neatsargumą.

Natalija neprisiminė, kaip įsėdo į automobilį ir išvažiavo pas Elisoną, bet kažkaip pasijuto sėdinti priešais mielą draugės užmiesčio namelį už krūvos statybinio laužo ir balto furgonėlio, kuris greičiausiai priklausė renovaciją vykdančioms statybininkams.

Skarletė sėdėjo prisispaudusi prie keleivio durelių, kuo toliau nuo motinos. Užsiverkusi nesugebėjo susiruošti ir tyliai tebekūkčiojo. Natalija tirtėjo taip, kad prireikė poros traumuojančių valandų surinkti viską, ko joms prireiks kelias kitas savaites. Edas tyliai stovėjo nuošalyje tokiu paklaikusiu veidu, kad Natalija negalėjo į jį žiūrėti. Dėl jo tylos buvo tik dar sunkiau išlikti tvirtai. Ji turėjo sau vis priminti, ką matė ir ką įtarinėjo.

Ji išvažiavo tyliems Edo žodžiams tebeskambant ausyse:

— Neišeik, Natalija. Prašau, mieloji. Tu neturi kur važiuoti. Kur apsistosi? Leisk man surasti vietą, kur būtum saugi. Galėčiau dėl tavęs kai kam paskambinti.

Ji nekreipė į pasiūlymą dėmesio, bet Edas neklydo dėl vieno. Ji net neįsivaizdavo, kur tą naktį nakvos.

Nebuvo kaip įspėti Elisonos, kad atvažiuoja, ir kai norėdama nuraminti Natalija pasisuko į dukterį, pastebėjo su niekuo nesupainiojamą liekną draugės, stovinčios namelio verandoje, figūrą. Elisona stovėjo sunėrusi ant krūtinės rankas, susirūpinusiu veidu.

— Einam, mieloji. Užėikim vidun ir pasikalbėkim, — paprašė Natalija dukters, nurijusi neišlietas ašaras.

— Ne, — tvirtai atšovė Skarletė.

— Negali amžinai čia likti, mieloji.

Natalija dirstelėjo pro langą; Elisona išėjo iš verandos ir artėjo prie jų automobilio — virš furgonėlio matė trumpų gelsvai rudų plaukų šukuoseną. Ji atsidarė duris ir sunkiai išlipo laukan.

— Nate? Ką čia veiki? Tu man neatskambinai, pradėjau nerimauti. Ar viskas gerai? — tvirtai apkabindama paklausė Elisona.

Natalijai jos apkabinimas atrodė toks trapus, iškart prisiminė stiprias Edo rankas ir plačią krūtinę. Bandė pasakyti: „Aš jį palikau“, — bet neišspaudė.

— Skarletei kas nors nutiko? — paklausė Elisona, lenkdamasi pasižiūrėti pro mašinos langą.

Apsirengusi smaragdo žalumos džinsais ir balta palaidi-nuke Elisona atrodė dar lieknesnė nei paprastai, Natalija jau buvo pradėjusi nerimauti dėl draugės pamišimo reguliuoti svorį.

— Ji neina vidun, — atsakė Natalija.

— Gal palik jai šiek tiek laisvės?

Natalija labai nenorėjo palikti dukters, bet kuo smarkiau spaus eiti kartu, tuo labiau ji priešinsis. Pabandė paskutinį kartą, Skarletė kategoriškai atsisakė, todėl Natalija nenoromis viena nusekė paskui draugę į namelį.

Elisona pakėlė plastiko užuolaidą ir įsileido į vienintelį gyvenamą namo kambarį, atsiprašinėdama dėl netvarkos ir grąžto zirzimo viršuje. Natalija pasuko prie kėdės palei langą, kad matytų dukterį, ir beveik negirdėjo draugės, besisukiojančios kambario kampe įrengtoje laikinoje virtuvėlėje ir tauškiančios apie visur lendančias dulkes.

Natalija pasijuto verkianti, tik ašarai užtiškus ant sugniaužtų rankų. Ji labai stengėsi slėpti emocijas nuo dukters, bet likusi viena su Elisona, kuri per ilgus draugystės metus dažniau už kitus matė ją ašarojančią, davė valią jausmams.

— Nagi, — tarstelėjo Elisona, pastačiusi kavos puodelį prie Natalijos kėdės. — Širdele, kas nutiko? Ar dėl Edo?

Draugė įbruko popierinę nosinę jai į ranką ir atsiklaupusi šalia apkabino.

— Negaliu tau pasakoti, Ele. Netgi tau. Tai taip klaiku.

Ji ilgiau nebeištvėrė. Elisona laikė ją apglėbusi, lėtai sūpavo, kol rauda nustojo purtyti pečius.

— Atsimeni, — švelniai prakalbo Elisona, — kai buvome vaikai, gal keturiolikos metų, gulėdavome lovoje tavo namuose ir kalbėdavomės apie vyrus, na, tada tikriausiai vaikus. Sakydavome, kad neleisime jiems gadinti mūsų gyvenimo. Sakydavome, kad mes neįveikiamos.

Viešnia vos nenusišypsojo pro ašaras. Jiedvi su Elisona buvo neišskiriamos ir kaip visi manė, kad jų gyvenimas niekada nepasikeis.

— Taip sakėm, nes dešimtoje klasėje vaikinai elgėsi siaubingai, tiesa? — paklausė Natalija.

— Taip, iš pradžių. Bet kuo daugiau kalbėjomės, tuo labiau įsitikinome, kad mes dviese atsispirsime.

Natalija patraukė nosimi. Elisona teisi. Ji visad buvo puiki planuotoja ir puikiai nubrėžė jų ateitį. Natalijai ta idėja patiko, bet nė viena iš jų neįvertino jauno vyruko, vardu Bernis Grėjus, kerų, kurie išvertė Nataliją iš kojų.

Elisona spustelėjo draugę stipriau.

— Ką tada sakiau, vis dar veikia. Nežinau, ką padarė Edas, bet tau jo nereikia. Turi Skarletę, turi mane. Nesi viena.

— Bet aš neturiu kur eiti, Ele. Ko gero, galėčiau grįžti pas tėvus, bet Skarletė neapsidžiaugs.

Išėję į pensiją Natalijos tėvai persikraustė į Ispaniją, bet pastarąjį kartą lankydamosi jų namuose užkampyje Skarletė ėmė nuobodžiauti jau antrą viešnagės dieną. Kils maištas, jeigu dukra turės ten praleisti mėnesį, o ir Natalija negalėtų tokiam ilgam laikui atsiprašyti iš darbo.

— Teks pasiieškoti būsto trumpam laikui, kol iškraustysiu savo nuomininkus. Neturiu iš ko rinktis.

Ji nusišluostė skruostus permirkusia nosine. Reikia sušimti. Skarletė neturėtų pamatyti jos tokios, o reikia nueiti patikrinti, kaip ji jaučiasi.

Draugė žvelgė susirūpinusi.

— Norėčiau tave priimti, Nate, bet negaliu. O trumpalaikė nuoma būna brangi.

Ji pakilo, nusipurtė kelius ir tarė:

— Klausyk, gerk kavą, o aš nueisiu į studiją ir atspausdinsiu tau sąrašą agentų, kurie nuomoja butus. Ar tikrai jautiesi geriau?

Natalija linktelėjo ir nusišypsojo dėkodama, ištiesė pirštus paspausti draugei ranką.

— Aš pasistengsiu kuo greičiau, — šūktelėjo Elisona ir išlėkė į sodo pašiūrę, kurią oriai vadino savo studija.

Likusi viena ji atsistojo ir pažvelgė pro langą nerimaudama dėl dukters. Kas kartą neramiai suklusdavo, kai keliu suburgzdavo automobili, — bijojo, kad Edas atseks viską paaiškinti ir norės parsivežti namo.

Jai palengvėjo, kai po penkių minučių Elisona grįžo su keliais popieriaus lapais. Bent jau skambindama agentams užsimirš.

— Štai sąrašas. Ilgas, tai tikiuosi, kad ką nors rasi. Ar nieko, kad kuriam laikui dingsiu? Man reikia šį tą sutvarkyti internetu, todėl paliksiu tave ramybėje. Bet pašauk mane, jei ko reikės, gerai?

Natalija paėmė iš draugės lapus ir pasižiūrėjo į pirmąjį. Ką ji daro? Kaip galėjo pakliūti į tokią padėtį? Išties nežinojo, bet dabar joms abiem reikia išsikapstyti, todėl atsidususi pradėjo skambinti agentams. Netrukus įsitikino, jog niekas negali nieko pasiūlyti už tokią kainą, kokios ji tikėjosi. Vis dėlto palikdavo savo vardą ir numerį visiems, jeigu staiga atsirastų tinkamas variantas.

Ji dukart išlėkė pasikalbėti su Skarlete. Automobilis prikaito saulėje, ten turėjo būti nepaprastai tvanku. Galop pavvyko įtikinti dukterį bent išlipti iš mašinos, jeigu jau neina į namą, ir tada suskambo jos mobilusis.

— Ponia Grėj? — paklausė balsas.

Natalijai numeris buvo nepažįstamas, todėl ji nedrąsiai atsiliepė:

— Taip.

— Neišsigąskite, nemėginsiu įsiūlyti pigios elektronikos ar dar ko nors, — jaunatviškas vyro balsas kitame gale lyg ir pajuokavo. — Kaip suprantu, ieškote buto kokiam mėnesiui?

— Iš kur žinote? — Natalija neslėpė įtarumo. Dabar ji niekuo nebeprisikliovė.

— Na, prieš penkias minutes grįžau iš objekto ir radau raštelį ant stalo, kad jums paskambinčiau. Susipažinkime, esu Piteris Grinas iš Šeperdo nekilnojamojo turto agentūros. Ar vis dar ieškote buto, o gal jau radote ką nors?

Natalija pabandė nusiraminti ir patvirtino, kad buto vis dar ieško. Išklausė, kol agentas vardijo sąlygas. Laimė, butas jai buvo įkandamas.

— Jeigu domina, raktus rasite pas prižiūrėtoją bet kuriu metu po šeštos vakaro, — pasakė jis. — Apžiūrėkite patalpas, jeigu patiks, galite jam palikti depozito čekį. Jeigu ne, niekam nebūsite skolinga.

Lengviau atsidususi, kad turės kur apsistoti, ji apkabino įsitempusius dukters pečius ir nusivedė ją į Elisonos namelį.